

Ennakko-ohje

Kuunsiru

Sudenpentu- ja seikkailijakilpailu 29.4.2017

Tuusula

Tervetuloa kisaamaan!

Olette tervetulleita Kerava-Sipoo-Pornainen alueen sudenpentujen ja seikkailijoiden partiotaitokisoihin! Tämä on sekä ennakko-ohje että käsiohjelma. Lukekaa tämä huolella ja ottakaa mukaan, sillä kilpailussa ei jaeta erillistä käsiohjelmaa.

Tämän kirjeen liitteenä (liite 1) on kilpailuun liittyvä tarina, jolla voitte etukäteen virittäytyä kivaan kisatunnelmaan!

Kilpailun johtaja

Aino Juslén (puh. 050-5614154)

Kilpailukeskus

Kilpailukeskuksena toimii Vaunukankaan koulu, jonne kilpailijat myös ilmoittautuvat. Kilpailukeskuksen osoite on Vaunukankaantie 3-5, 04300 Tuusula

Saapuminen ja pysäköinti

Alue saattaa ruuhkautua kisaliikenteestä. Toivomme, että käytätte mahdollisimman paljon kimpakyytejä!

Ilmoittautuminen kisapaikalla

Joukkueet ilmoittautuvat liitteenä olevalla täytetyllä ilmoittautumislomakkeella (liite 2) heti kilpailukeskukseen saavuttuaan. Ilmoittautuessa ryhmän saattaja esittää kaikkien joukkueen jäsenten vuoden 2017 jäsenkortin tai vastaavan todisteen Suomen Partiolaisten jäsenyydestä. Todistukseksi kelpaa vapaamuotoinen, lippukunnanjohtajan allekirjoittama joukkuekohtainen kooste maksetuista jäsenmaksuista. Mikäli joukkueen kokoonpano poikkeaa ohjeesta 4-6 henkilöä, kisan järjestäjät ratkaisevat kilpaileeko joukkue kilpailun ulkopuolella.

Avajaiset ja lähtö

Kilpailun avajaiset järjestetään lauantaina klo 9:30 kilpailukeskuksen pihalla. Sitä ennen joukkueet saattajineen ovat ryhmittäytyneet joukkueittain avajaispaikalle. Avajaisten jälkeen joukkueet siirtyvät johdetusti lähtörastille. Kilpailun lähtö on noin klo 9:40, heti avajaisten jälkeen.

Yleisaikataulu

Lauantai 29.4.

08:30 Kilpailukeskus aukeaa ja ilmoittautuminen alkaa

09:15 Ilmoittautuminen päättyy

09:30 Kilpailun avajaiset

n. 09:40 Kilpailun lähtö

13:30 Ensimmäinen joukkue maalissa (arvio)

15:30 Viimeinen joukkue maalissa (arvio)

16:00 Palkintojenjako ja päättäjäiset (arvio)

Maali ja päättäjäiset

Maali sijaitsee kilpailukeskuksen pihassa. Päättäjäiset alkavat, kun kaikki kilpailijat ovat saapuneet maaliin ja tulokset ovat valmistuneet. Päättäjäisten yhteydessä on palkintojen jako.

Vakuutus

Joukkueet kilpailevat omalla vastuullaan. Kilpailijat on vakuutettu Suomen Partiolaisten jäsenmaksuun sisältyvällä tapaturma- ja vastuuvakuutuksella (partiovakuutus). Kaikkien kilpailijoiden (myös kilpailun ulkopuolella) tulee olla Suomen Partiolaisten voimassaolevan jäsenmaksun maksaneita (vuoden 2017 jäsenmaksu).

Käyttäytyminen

Kilpailussa on noudatettava rehdin partio- ja kilpailuhengen mukaista käytöstä.

Tehtävä- ja pisteluettelo

Tehtävä- ja pisteluettelo on liitteenä (liite 3).

Pakolliset varusteet

Henkilökohtaiset varusteet

- puukko
- ensiside tai vastaava
- kello, jos on (ei kännykkä)
- lyijykynä
- istuinalusta
- partiohuivi
- valmiiksi täytetty juomapullo, vähintään 0,5l
- ruokailuvälineet ja muovipussi likaisille astioille (ei tiskausmahdollisuutta)
- eväät (ks. kohta eväät)
- vuoden 2017 jäsenkortti tai tosite SP:n jäsenyydestä

Kaikki varusteet tulee nimikoida.

Joukkuekohtaiset varusteet

- ensiapupakkaus (1 leveä sideharsorulla, idealside, laastaria, sidetaitoksia, kyypakkaus), ei käytetä tehtävissä
- kello (ei kännykkä)
- karttasuojus (karttamuovi, -laukku tai vastaava)
- vedenpitävä tussi
- puuvärit (sininen, musta, ruskea, keltainen, vihreä ja punainen)
- vasara
- rullamitta
- lautasaha tai timpurinsaha
- hiomapaperia

Joukkue pakkaa kilpailuohjeen mukaiset tarvikkeet mukaansa. Joukkue ja saattaja kantavat mukanaan kaikki tarvitsemansa varusteet koko kilpailun ajan.

Saattajan omat varusteet:

- Reppu
- Istuinalusta tai retkijakkara
- Ruokailuvälineet ja muovipussi likaisille astioille (ei tiskausmahdollisuutta)
- Juomavettä
- Lyijykynä
- Toimiva päällä oleva kännykkä, jonka numero on merkitty ilmoittautumislomakkeeseen
- Tiedot joukkueen ruoka-aineallergioista

Kilpailunumerot

Jokaisessa pentueessa yksi kilpailija kantaa kilpailun ajan numerolappua vaatteissaan siten, että numero on selvästi näkyvillä. Joukkue saa numerolapun järjestäjiltä ilmoittautuessaan kisapaikalla.

Juomavesi, ruokahuolto ja eväät

Järjestäjä tarjoaa kilpailijoille mahdollisuuden täydentää juomavesivarastoaan kilpailukeskuksessa ja rasteilla 4 & 6. Kilpailun osanottomaksuun sisältyy lämmin ateria kilpailijoille ja saattajille, joka tarjotaan kilpailun aikana n. klo 11.00-13.00, rastilla 4.

Jokaisen kannattaa ottaa mukaan myös omia eväitä, kuten leipiä ja hedelmiä, jotta jaksetaan kilpailla koko päivän. Koska kisan aikana tarjotaan lämmin ateria, sopiva eväidensyöntiaika on maaliin tullessa. Eväitä voi pysähtyä syömään maastossakin sopiviin paikkoihin, mutta muistakaa kuitenkin pitää huolta siitä, että tauot eivät veny kohtuuttoman pitkiksi. Joukkueen tulee muistaa siivota omat jälkensä liikkeussaan metsässä.

Kilpailumaasto ja kartat

Kilpailu käydään taajama-alueen lähellä olevilla metsäalueilla. Seikkailijoiden kilpailuradan pituus on vajaa 6km ja sudenpennuilla hieman alle 5 km. Karttana käytetään suunnistuskarttaa (1:10 000), jonka joukkue saa ilmoittautuessaan kisapaikalla. Kilpailureitti on merkitty maastoon. Talojen pihojen ja peltojen läpi kulkeminen on kielletty.

Rastit

Tehtävärastit on merkitty sekä karttaan että maastoon numeroilla. Tehtävärastit on merkitty maastoon punavalkoisella rastilipulla ja numerolla.

Tehtävärasteille saavuttaessa joukkueen tulee ilmoittautua tekemällä partiotervehdys ja sanomalla selvästi joukkueen nimi ja numero. Esimerkiksi: "Punapäänarskut numero 15, vahvuus 1+5, ilmoittautuu rastille 7."

Ennen rastilta poistumista joukkue ilmoittautuu rastimiehelle merkityllä poistumispisteellä.

Saattajan toiminta rasteilla

Rastilla on saattajille erikseen varattu odotusalue, jonka sisällä saattajan tulee pysyä. Mikäli saattajaa tarvitaan mukaan suorituspisteelle, tämä kerrotaan erikseen. Saattaja ei saa auttaa joukkuetta tehtävien teossa. Tarkoitus on, että joukkueet tekevät itse sen, mitä osaavat.

Keskeyttäminen

Jos joukkue joutuu jostain syystä keskeyttämään kilpailun, sen tulee ilmoittautua lähimmällä rastilla, jotta järjestäjät saavat tiedon keskeytyksestä. Tämän jälkeen joukkue siirtyy itse kilpailukeskukseen, jossa sen tulee ilmoittautua uudelleen. Loukkaantumistilanteissa kilpailun järjestäjä kuljettaa loukkaantuneet joukkueen jäsenet kilpailukeskukseen ja tarvittaessa jatkohoitoon.

Lääkintähuolto

Kilpailujoukkueet ovat varustautuneet pieniä tapaturmia varten omilla ensiapuvälineillä. Tarvittaessa ryhmä voi ottaa yhteyttä lähimpään rastiin ja sen henkilökuntaan. Jokaisella rastilla on varusteet pieniin ensiaputoimenpiteisiin. Jos loukkaantunut henkilö tarvitsee kuljetusta, ota yhteyttä kisatoimistoon, Johanna Heinonen puh. 050-5658872.

Hengenvaarallisissa tapauksissa hälytä apua suoraan hätänumerosta 112 ja ilmoita asiasta sen jälkeen kilpailunjohtajalle puh. 050-5614154.

Oikeat vastaukset ja tulokset

Tehtävien oikeat vastaukset ovat nähtävissä maalissa. Kilpailun tulostaulu sijaitsee kilpailukeskuksessa. Kilpailun lopulliset tulokset julkaistaan kilpailun Facebook-sivuilla, ja toimitetaan lisäksi kilpailujoukkueiden lippukunnille viikon kuluessa kilpailusta.

Löytötavarat

Kilpailun aikana kadonneita tavaroita voi kysellä kilpailutoimistosta. Kaikkiin tarvikkeisiin tulee kirjoittaa omistajan nimi, jolloin tavarat palautuvat omistajilleen. Noutamattomat arvotavarat toimitetaan poliisille ja muita löytötavaroita säilytetään toukokuun 2017 loppuun asti järjestäjien toimesta.

Liite 1: Kisan kehystarina

SATU MENNINKÄISESTÄ, JOKA LÖYSI KUUNSIRUN

Olipa kerran menninkäinen, juuri niin suloinen ja silkkiturkkinen, kuin vain pieni menninkäinen voi olla. Se asui aivan yksinään vanhassa kannossa, jonka katolla kasvoi puolukkaa ja kissankäpäälää. Se oli hyvä paikka asua, mutta pieni menninkäinen ei ollut kuitenkaan oikein onnellinen. Siitä tuntui kuin jotain puuttuisi! Se ei vain tiennyt mitä, sillä se oli vielä liian nuori ja hyvin tietämätön menninkäinen.

Eräänä iltana se löysi metsästä kuunsirun ja vei sen kotiinsa. Kuunsiru oli kirkas kuin peili ja menninkäinen istuutui mökkinsä portaille ihailemaan sitä. Hämmästyen se näki siinä merkillisen kuvan: naavatukon, jonka olla oli kaksi mustikkaa, niiden välissä punainen käpy ja kävyn alla punainen reikä.

Menninkäinen käänteli kuunsirua ja kuva muuttui koko ajan. Naavatukon alta pisti mustikoiden kummaltakin puolen esiin kaksi suippoa lehteä. Olipa se merkillinen kuva.

Vanha viisas pöllö istahti siivet humahtaen kannolle.

- Mikä sinulla on kädessäsi, se kysyi uteliaana. Sillä pöllöt ovat hyvin uteliaita. Ja juuri siksi ne ovat hyvin viisaita.
- Minulla on liikkuva kuva, sanoi menninkäinen.
- Minkälainen kuva? pöllö kysyi.
- Siinä on naavatukko ja kaksi mustikkaa ja punainen käpy ja ... koetti menninkäinen selittää.
- Näytähän, pöllö sanoi.

Menninkäinen ojensi kuunsirun pöllölle.

- Pöllöhän tässä on, sanoi pöllö tarkasteltuaan kuvaa. Ei mutta minäpä tiedän. Tämä on peili, kuvastin, ymmärräthän.

Menninkäinen ei ymmärtänyt.

- Kirkas kuunsiru kuvastaa sinut itsesi, pöllö selitti. Näet siitä oman kuvasi.

Menninkäinen hämmentyi vielä enemmän.

- Olenko minä tuon näköinen? Mutta mitä nuo mustikat ovat? Ja nuo lehdensuipukat? Ja kaikki muu?
- Ne ovat ovat silmäsi ja korvasi ja nenäsi ja koko sinä, pöllö selitti.

Menninkäinen tarkasteli kuvaansa kauan ja vakavana. Sen mieli oli levoton ja täynnä kysymyksiä. Ensimmäisen kerran se näki, minkälainen pieni menninkäinen on – sehän eli aivan yksin. Se painoi kädellään rintaansa – siellä oli myös jotakin ihmeellistä. Jotakin, jota se ei voinut nähdä

kuunsirulla, mutta se tunsu kuin pieni jokin olisi kovin sykkinyt ja tikittänyt siellä.

- Niin niin, sanoi pöllö myhäillen. Sellainen sinä olet, pieni menninkäinen. Hämmästyttääkö se sinua?
- Hämmästyttää, menninkäinen sanoi. Mitä minä teen kaikella tällä?

Nyt oli pöllön vuoro hämmästyä.

- Etkö tiedä mitä teet silmilläsi ja korvillasi ja käsilläsi? se kysyi.
- Mistä minä sen tietäisin, minähän olen vain pieni menninkäinen. Kaikki on niin kovin kummallista. Mutta kummallisinta kaikesta on pieni tikittävä jokin täällä minun sisälläni, menninkäinen sanoi osoittaen rintaansa. On kuin se olisi liian täynnä – tai liian tyhjä, en tiedä kumpaa. Joka tapauksessa siihen hiukan koskee.
- Voi sinua pieni menninkäinen, sanoi pöllö nyökytellen viisasta päätään. Kuinka höpsö pieni menninkäinen sinä oletkaan.
- Mutta sinä olet viisas. Selitä sinä minulle, menninkäinen pyysi.

Pöllö oli hetken aikaa vaiti.

- Tiedätkö, minä luulen, että ne ovat asioita, jotka on opittava aivan itse, se sanoi.
- Kuinka minä voin oppia? menninkäinen kysyi.
- Lähde kulkemaan, pöllö sanoi. Kulje halki suuren vihreän metsän, ja tule sitten kertomaan minulle, mitä olet oppinut. Näkemiin siihen asti.

Ja pöllö levitti suuret siipensä ja kohosi ilmaan.

- Sano kuitenkin, mikä on kaikkein tärkein! huusi menninkäinen pöllön perään.
- Se. mikä tikittää, on tärkein! vastasi pöllö ja katosi pehmein siivenlyönnein metsän pimeyteen.

Ja niin pieni menninkäinen nousi ja lähti kulkemaan.

Sen mökki sijaitti korkean vaaran kainalossa. Menninkäinen ei vielä koskaan ollut uskaltanut kiivetä vaaralle, mutta nyt se päätti tehdä sen.

Rinne oli korkea ja jyrkkä ja menninkäinen pieni ja arka. Se pujotteli sammalmättäiden lomitse, kiipesi juurikyhmyjen yli ja kapusi ylös jyrkkiä kallionseinämiä. Vihdoin viimein se oli vaaran laella.

Yö oli joutunut jo pitkälle ja aamu alkoi sarastaa. Kuu oli jo laskenut ja tähdet sammuiivat toinen toisensa jälkeen. Taivaanranta muuttui ruusunpunaiseksi ja metsien salaperäinen sini vaaleni. Usvaharsot kohosivat soista ja järvistä ja haihtuivat väristen. Ja sitten auringon tulikiekkö nousi esiin ja herätti kaikki värit; puitten, ruohon ja sammalten tuhannet vihreät, veden tuhannet sinet ja kukkien ujon loiston.

Pieni menninkäinen seisoi vaaran laella ja katseli kaikkea tätä. Se sulki silmänsä ja avasi ne taas. Se pyyhkäisi niitä kädellään ja jälleen vain katsoi ja katsoi ja katsoi. Ja sitten se sanoi:

- Nyt tiedän, mitä silmillä tehdään. Niillä nähdään, kuinka kaunis maailma on.

Mutta se salaperäinen jokin menninkäisen rinnassa tykytti kiivaasti, niin että siihen koski. Eikä menninkäinen ymmärtänyt miksi.

Katseltuaan kyllikseen menninkäinen laskeutui alas laaksoon ja tuli sieltä vihreään laaksoon.

Aamutuuli vaelsi ystävällisenä metsän läpi ja puut kuiskailivat keskenään. Kaikki linnut olivat heränneet ja alkaneet aamulaulunsa. Voi sitä sirkutusta ja viserrystä! Peipponen visersi, käki kukkui, kyyhkynen kujersi, leivonen liversi korkealla taivaalla, rastas rupatteli loputonta tarinaansa ja pieni ujo pajulintu hyräili hiljaa itsekseen.

Menninkäinen pysähtyi ja sulki jälleen silmänsä. Ei, silmien kautta se ei tätä ihmeellistä hälyä tajunnut. Sitten se peitti käsillään korvansa ja ymmärsi.

- Nyt minä tiedän, mitä korvilla tehdään, se huusi riemuissaan. Niillä kuullaan kaikki metsän iloiset äänet!

Ja menninkäinen kuunteli ja kuunteli ja tuli yhä iloisemmaksi. Voi kuinka menninkäinen oli riemuissaan!

- Hip hurraa! se huusi. Hip Hip Hip!

ja kaiku metsän sydäimestä vastasi ilakoiden;

- ... ip ip ip !

Menninkäinen pysähtyi suu ammollaan .

- Hip Hip Hip! se huusi uudelleen varovasti. Hei heilei!
- ... ip ip ip! kaiku vastasi... ei elei!
- Maailman iloisin menninkäinen? huusi menninkäinen kysyvästi.
- ... ilman iloisin enninkäinen? kysyi kaiku.

Nyt menninkäinen ymmärsi taas jotakin uutta. Se tiesi, miksi sillä oli suu. Se heittäytyi mättäälle ja nauroi niin, että linnut vaikenivat hämmästyneinä ja puut katsoivat sitä pitkään. Ja kun linnut taas uudelleen alkoivat laulaa, yhtyi menninkäinen niiden kuoroon ja lauloi kilpaa lintujen kanssa.

Eivätkä sen jalat enää pysyneet maassa. Hilpeästi ne alkoivat tanssia ja tepastella ruskealla lehtimatolla ja menninkäinen nauroi, lauloi ja tanssi vihreässä lehdossa.

Kun menninkäinen oli tanssinut ja laulanut itsensä väsyksiin, se heittäytyi pehmeälle nurmelle lepäämään. Se tunsu mullan ja nuoren ruohon tuoksun, kielot kukkivat koivujen varjossa ja tuuli toi suopursujen hurmaavan lemun. Menninkäinen makasi onnellisena ja raukeana mättäällä. Se tajusi kaikin aistein maailman kauneutta. Mutta rinnassa tikitti merkillisesti – ja menninkäinen tunsu, että jotakin puuttui vielä. Jotakin hyvin tärkeää.

- Ui, ui, ui, kuului silloin pusikosta.

Menninkäinen nousi istumaan ja kuulosteli.

- UI, ui, ui, kuului entistä surkeammin. Ääni tuli rantalepikosta. Menninkäinen juoksi rantaan.
- Kuka siellä? se kysyi varovasti, sillä pienet menninkäiset ovat arkoja ja epäluuloisia.
- Minä vain, pieni pupujussi! Jalkaani koskee kovin. Eikö kukaan tule auttamaan minua?

Menninkäinen siirsi lepänoksat syrjään. Pensaan alla makasi pieni jäniksenpoika kypälä ojossa.

- Mikä sinun kypälääsi vaivaa? menninkäinen kysyi.
- En tiedä. Kun koetan astua sillä, siihen koskee kovin.

Menninkäinen tarttui varovasti jäniksen kypälään ja tarkasti sitä. Kas, siinäpä pulma. Mikähän kypälää vaivaa. Pupu oli varmaan satuttanut sen rannassa loikkiessaan. Siinä ei näkynyt mitään ja mutta se oli kovin arka. Menninkäinen otti suuren lepänlehden ja sitoi sen sitkeällä ruoholla kypälän suojaksi. Vielä se toi vettä pupujussille juotavaksi ja keräsi rantaniityltä tuoreita apilanlehtiä sen syödä. Ja se taittoi oksia pensaasta ja rakensi jäniksen ympärille suojaosan majan, jossa se sai maata turvassa ja odottaa jalkansa paranemista.

- Kiitoksia sinulle, sanoi jänis. Kylläpä sinä olet kiltti ja taitava. Ei näillä minun tassuillani tuollaiseen pystyisikään.

Menninkäinen katsoi käsiään. Se vertasi niitä pupun kypäliin. Kummallista, kuinka erilaiset ne olivatkaan. Tuollaiset mukavat sormet, joilla voi tarttua mihin vain. Ja siinä samassa menninkäinen käsitti, miksi sillä oli kädet. Niillä voi tehdä! Miten hauskaa oli tehdä käsillään jotakin!

Alkoi olla ilta. Menninkäinen kääntyi kotiinpäin.

- Olen oppinut paljon tänään, se ajatteli. Mutta vielä en ymmärrä, miksi rinnassani tikittää. Ja pöllö sanoi, että se on kaikkein tärkeintä.

Ja se tunsu itsensä surulliseksi. Sillä mitä iloa on mistään, ellei tiennyt kaikkein tärkeintä.

Silloin se näki maassa pienen linnunpojan, joka oli pudonnut pesästään. Se oli vielä melkein höyhenetön ja aivan avuton. Menninkäinen otti sen käteensä ja katseli sitä. Ja menninkäinen otti linnunpojan kämmeniensä väliin. Katajapensaassa se näki hämäkin verkkoon tarttuneen hyönteisen.

- Anteeksi vain, rouva hämäkäksi, mutta tämä tarvitsee ruokaa kipeämmin kuin sinä, sanoi menninkäinen, otti hyönteisen ja syötti sen linnunpojalle.

Kotiin tultuaan menninkäinen istuutui mökkinsä portaille, niin kuin edellisenäkin iltana. Mutta silloin sillä oli ollut kädessään kuunsiru. Nyt se piteli hellävaroin avutonta linnunpoikaa.

- Voi miten suloinen ja pieni sinä olet, se puheli linnunpojalle hellästi. Minä hoidan sinua, niin, että sinusta kasvaa suuri ja kaunis lintu. Sinä saat olla minun kädessäni kuin lämpimässä pesässä. Saatpa nähdä, että kaikki käy vielä hyvin!
- - Kas kas, joko sinä olet tullut retkeltäsi, sanoi syvä ääni menninkäisen takana.

Vanha viisas pöllö oli lennähtänyt äänettömästi kannolle.

- No, ja mitä sinä olet oppinut tänään, se kysyi sukien siipiään.

Menninkäinen kertoi pöllölle kaiken mitä se oli päivän mittaan kokenut. Tämä kuunteli ääneti, nyökäytti vain silloin tällöin päätään.

- Sinä olet käyttänyt päiväsi hyvin, sanoi pöllö, kun menninkäinen oli lopettanut. Oletko nyt iloinen?
- En, sanoi menninkäinen. Olen surullisempi kuin koskaan. Sillä tärkeintä en tiedä vielä; mikä on se, joka tikittää rinnassani ja on yhtä aikaa tyhjä ja täysi ja johon koskee, vaikka olen iloinen.
- Mikä sinulla on kädessäsi? kysyi pöllö vastaamatta menninkäisen kysymykseen.
- Pieni avuton linnunpoika vain, jonka löysin kotimatalla. Se varmaan kuolisi, ellen lämmittäisi ja ruokkisi sitä. Minun käy sitä niin sääliksi, pikku raukkaa.

Ja menninkäinen painoi linnunpojan hellästi rintaansa vasten.

- Siinä näet, pieni menninkäinen, että olet löytänyt itsellesi silmät ja korvat, suun ja näön, kädet ja jalat. Mutta olet löytänyt myöskin sydämesi. Se se on, joka tikittää rinnassasi, joka on yhtä aikaa tyhjä ja täysi, iloinen ja surullinen. Mutta silloin, kun se on täynnä rakkautta ja sääliä, se on kaikkein aarre, minkä kukaan voi omistaa. Vasta silloin se on oikea sydän.

Menninkäinen kosketti kädellään rintaansa.

- Onko minulla sydän? se kysyi kummastuneena. Mihin minä sitä tarvitsen?
- Siihen kysymykseen sinun on vastattava itse, sanoi vanha viisas pöllö.

Ja silloin menninkäinen ymmärsi kaikista tärkeimmän.

- Nyt tiedän, se sanoi. Sydän on siksi, että voisin auttaa kaikkia avuttomia ja rakastaa kaikkea hyvää ja kaunista, mitä maailmassa on.
- Niin se on, sanoi pöllö. Ja kun tämän olet oppinut, pieni menninkäinen, et enää ole menninkäinen. Olet ihmislapsi, olet ihminen!

Liite 2: ilmoittautumislomake Kuunsiru Kepsi 2017

Palautetaan kilpailukeskukseen ilmoittautumisen yhteydessä. Samalla esitetään kaikkien kilpailijoiden vuoden 2017 jäsenkortit tai todisteet Suomen Partiolaisten jäsenyydestä.

Joukkueen numero _____ Joukkueen nimi: _____

Lippukunta _____

Joukkueen jäsenet

	Nimi	Syntymävuosi
1)	_____	_____
2)	_____	_____
3)	_____	_____
4)	_____	_____
5)	_____	_____
6)	_____	_____

Saattajan nimi ja puhelinnumero kisan aikana:

Liite 3: Tehtävä- ja pisteluettelo

TEHTÄVÄ	SUDENPENNUT	SEIKKAILIJAT
Periskooppi	6 p	6 p
Mykkäkoulu	4 p	4 p
Vesipurkit	3 p	3 p
Titityy	4 p	4 p
Sillisalaatti	3 p	3 p
Hukkateillä	4 p	4 p
Yliali	3 p	3 p
Hyi, haisee!	3 p	4 p
Käsikopelolla	3 p	3 p
Mikä sul' on jänönen	-	5 p
Mato	4 p	4 p

